

PESTRÁ
ŘADA

GEORGE SAUNDERS

DESÁTÉHO PROSINCE

POVÍDKY

/ Přeložil Petr Eliáš

plus

DESÁTÉHO PROSINCE

POVÍDKY

PESTRÁ
ŘADA
SOUDOBÉ
PRÓZY

/ Svazek 17

GEORGE SAUNDERS

**DESÁTÉHO
PROSINCE**
POVÍDKY

/ Přeložil Petr Eliáš

plus

TENTH OF DECEMBER

Copyright © 2013 by George Saunders

Translation © Petr Eliáš, 2015

Cover Illustration © Matěj Pospíšil, 2015

ISBN 978-80-259-0466-4

Pro Pata Pacina

VÍTĚZNÉ KOLEČKO

Alison Popeová se zastavila nad schodištěm. Do patnáctých narozenin jí v tu chvíli zbývaly pouhé tři dny.

Řekněme, že to schodiště bylo mramorové. Řekněme, že sešla dolů a všechny obličej se obrátily k ní. Kdepak je {vyvolený}? Už se blíží, mírně se uklonil a zvolal: Jak se jen do tak malého stvoření vměstná tolik půvabu? Ajaj. On řekl *malého stvoření*? A jen tam tak stál? Se širokou princovskou tváří zcela bez výrazu? Chudáček! Pardon, ten ani náhodou, propadák, v žádném případě nebyl {vyvolený}.

A co třeba tamhleten kluk, co stojí za ním u domácího kina? S tlustým, dřevorubeckým krkem, a přesto jemnými plnými rty? Ten, co jí položil dlaň na bedra a zašeptal: Hrozně mě mrzí, že musíš poslouchat takové věci. Pojd', stoupneme si tady na měsíc. Tedy, do měsíce. Do světla měsíce.

Vážně řekl *Pojd', stoupneme si na měsíc*? Jestli ano, musela by reagovat, {povytažené obočí}. A kdyby nepřišla žádná uštěpačná poznámka, tak říct: Ehm, na to tedy zrovna nejsem oblečená, na měsíci je přece pěkná kosa, nebo ne?

No tak, chlapci, nemůže po tom mramorovém schodišti přece v duchu elegantně plout donekonečna! Ta rozkošná bělovlasá dáma s korunkou na to: *Pročpak ti takzvaní princové nutí to děvčátko do omrzení přešlapovat na místě*? Navíc měla večer recitál a potřebovala si ze sušičky donést punčocháče.

Klatě! Jeden zničehonic zjistil, že pořád stojí nad schody.

Udělej tu věc, jak pozadu s rukou na zábradlí seskáčeš po jednom ze schodů, což v poslední době šlo čím dál víc ztuhla, poněvadž tu někomu den ode dne rostly nohy nebo co.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Přeskoč přes tenkou kovovou věcičku, která dělí dlaždice v chodbě od koberce v obýváku.

Pukrle před zrcadlem u dveří.

Dělej, mami, pojd' už. Nechceme přece, aby si na nás paní učitelka Callowová počíhala a zase nás zpucovala.

Ale paní učitelku Callowovou měla ve skutečnosti moc ráda, byla tak přísná! A taky měla ráda spolužačky ze třídy. A z celé školy. Všichni byli strašlivě milí. A taky kluky ze školy. A taky učitele ze školy. Všichni dělali, co mohli. Měla vlastně ráda celé město. Toho rozkošného prodavače, co postříkuje salát! Sestru Carol s velkým majestátním zadkem! Obloustlého listonoše, co mává naditými obálkami! Dřív tohle město prý bývalo průmyslové. To musel být blázinec! A co to vůbec znamená?

Měla taky ráda jejich dům. Na druhém břehu potoka stál ruský kostel. Jak etnické! Ta cibulovitá kupole se jí tyčila za oknem už od dob balonku s medvídkem Pú. Měla taky ráda ulici Gladsong Drive. Každý dům tu byl jako Corona del Mar. Bylo to úžasné! Když měl člověk kamaráda na Gladsong Drive, hned věděl, co kde doma mají.

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Z dobrého rozmaru uděláš kotrmelec, dáš pusu mámě s tátou na fotce z Penney's, je pravěká, to jsi byla ještě ta-

kovéhle rozkošnátko {pusa}, ve vlasech mašli větší než celý svět kolem.

Někdy když byla takhle spokojená, představovala si kolouška, jak se chvěje kdesi v lese.

Kdepak máš maminku, maličkej?

Nevím, odpověděl kolouch hlasem její mladší sestry Beccy.

Ty se bojíš? zeptala se. Nemáš hlad? Nechceš, abych tě objala?

Tak jo, řekl koloušek.

Zničehonic se vynořil lovec a táhl kolouškovu mámu za parohy. Vnitřnosti měla docela vyvržené. Páni, to byla krása! Zakryla kolouškovi oči a pustila se do lovce: Copak nemáte nic lepšího na práci než tomuhle nebožátku zabít maminku? Vypadáte jako docela milý pán.

Maminku někdo zabil? zeptalo se mládě sestřiččiným hlasem.

Kdepak, opáčila. Tamhle pán je zrovna na odchodu.

Lovec, unešený její krásou, si pošoupl nebo smekl čepici, klekl na jedno koleno a řekl: Kdybych té lani mohl vdechnout život, udělal bych to v naději, že byste mohla ve prospěch mého stárnoucího čela postrádat jeden něžný polibek.

Jděte, řekla. Jako pokání ji však nesmíte sníst. Položte ji do lůžka z trojlístků a kolem ní rozsypte růže. A uložte sboru, aby něžně pěl na znamení jejího zlého konce.

Koho má kam položit? zajímal se koloušek.

Nikoho, odvětila. Toho si nevšímej. A přestaň se pořád vyptávat.

Pas de chat, pas de chat.

Changement, changement.

Ucítila naději, že na ni {vyvolený} zdálky pokyne. Místní kluci v sobě měli jistě *je ne sais quoi*, jež po pravdě neměla *très* v lásce, jako například: pojmenovali si svoje kulky. Jednou je slyšela! A nejradši by pracovali pro CountyPower, protože tam měli skvělé pracovní košile a dostávali je zadarmo.

Takže bobek na místní kluky. A extra bobek na Matta Dreye, kluka s největší kušnou v kraji. Líbat se s ním včera večer na shromáždění před zápasem bylo jako dostat pusu od průjezdu. Děsivé! Líbat se s Mattem bylo, jako kdyby se na vás zčistajasna zřítily kráva ve svetr, která nebere ne jako odpověď, a tu její obrovitou kravskou hlavu zaplaví chemikálie, v nichž se utopí i poslední pozůstatky rozumu, které Matt ještě měl.

Ráda měla věci pod kontrolou. Ovládala své tělo i svou mysl. Myšlenky, kariéru, budoucnost.

Tak to měla ráda.

Budiž tedy.

Dáme si malou svačinku.

Un petit repas.

Byla něčím výjimečná? Připadala si tak? Probůh, jak to má vědět? Světově dějiny byly plné lidí, o nichž by se to dalo říct spíš. Helen Kellerová byla úžasná, matka Tereza byla fantastická, paní Rooseveltová byla veskrze čiperná, přestože její manžel byl na vozíčku, a navíc byla lesba, usmívala se velkými zuby dlouho předtím, než byla taková věc jako homosexuální první dáma vůbec myslitelná. Ona, tedy Alison, nemohla ani doufat, že by těmto dámám byla vážnou konkurencí. Tedy aspoň zatím!

Tolik toho neuměla! Jako třeba vyměnit olej. Anebo zkontrolovat hladinu oleje. Otevřít kapotu. Upéct brownies. To bylo vlastně docela trapné, je přece holka a vůbec. A co je to taková hypotéka? To člověk dostane k domu? Když kojíte, musíte to mléko nějak vytlačovat?

Klatě! Komu patřila ta bledá postava klusající po Gladson Drive? Kyleu Bootovi, nejbledšímu klukovi v zemi? Pořád ještě navlečenému v těch divných běžeckých šortkách?

Chudák. Vypadal jako kostra s dekou na hlavě. Ty jeho běžecké kraťasy byly snad z dob *Charlieho andílku* nebo *quoi*. Jak mohl tak dobře běhat, když na první pohled neměl vůbec žádné svaly? Každý den takhle běhal domů, bez trička a s batohem, a už někde u Fungů mačkal dálkové ovládání, a aniž zpomalil krok, zaplul do garáže.

Člověk by toho nebohého mamlasa skoro obdivoval.

Vyrostli spolu, dvě škvřnata na společném písковиšti dole u potoka. Nekoupali se spolu náhodou, když byli malí, nebo neprováděli nějakou podobnou pitomost? Doufala, že se to nikdy neprovalí. Pokud totiž šlo o kamarády, na Kylea zbyl jen Feddy Slavko, který chodil v pekelném záklonu a každou chvíli si vyštoural něco ze zubů, řecky oznámil, co to vylovil, a pak svůj úlovek snědl. Rodiče Kyleovi nedovolili vůbec nic. Když hrozilo, že ve filmu promítaném na hodině světových kultur budou vidět prsa, musel jít domů dřív. Všechno, co měl v krabičce k obědu, bylo pečlivě popsané.

Pas de bourrée.

A pukrle.

Nasypeš něco sýrových křupek do staromódního udělátka od Tupperware s několika mističkami.

Díky, mami, díky, tati. Vaše kuchyň je bezva.

Zaštěrcháš udělánkem od Tupperware, jako když rýžuješ zlato, a pak jakoby nabídneš imaginárním chudákům, kteří se kolem tebe shlukli.

Nabídněte si, prosím. Mohla bych pro vás udělat ještě něco, přátelé?

Už jsi udělala dost, Alison, nám stačí, že ses uráčila k nám promluvit.

To není vůbec pravda! Copak nechápete, že všichni lidé si zaslouží úctu? Každý z nás je duha.

Ehm, vážně? Jen se podívejte na ten velký otevřený bolák na mých nebohých svrastělých slabínách.

Počkejte, přinesu vám vazelínu.

To by mě moc potěšilo. Je to k nevydržení.

Ale pokud jde o tu myšlenku s duhou, té věřila. Lidé byli úžasní, máma byla skvělá, táta byl báječný, učitelé dřeli a měli vlastní děti, někteří se dokonce rozváděli, jako třeba paní učitelka Deesová, ale stejně si na své žáky našli čas. Na paní Deesové ji nejvíc fascinovalo, že i když ji manžel podváděl s majitelkou bowlingové dráhy, stejně přednášela etiku jako nikdo jiný a kladla dotazy jako: Může добрota zvítězit? Anebo si s dobrým člověkem každý vytře zadek, protože zlí lidé jsou mnohem bezohlednější? To poslední nejspíš patřilo té ženské od kuželek. Ne, ale vážně! Je život sranda, nebo hrůza? Jsou lidi dobří, nebo zlí? Na jedné straně video, na němž parním válcem přejížděli vyzáblá bledá těla a otlé Němky přihlížely a žvýkaly u toho žvýkačku. Na druhé straně venkované, i když třeba měli statek na kopci, dlouho do noci plnili pytle pískem.

Vytáhla si tu slámku, podle níž jsou lidé dobří a život je sranda, a paní učitelka Deesová se na ni lítostivě dívala, když jí vykládala své názory: Chceš-li konat dobro, musíš se k tomu rozhodnout. Musíš být statečný. Musíš se postavit za to, co je správné. Nato si konečně paní učitelka Deesová tak nějak povzdechla. Což nevadilo. Koneckonců si prožila svoje. Jenže co je zajímavé, stejně si v životě dokázala najít kus srandy a v lidech pořád viděla něco dobrého, protože proč jinak někdy zůstat vzhůru tak pozdě do noci, když pak člověk přijde unavený, halenku naruby, protože sis ji v ranní tmě navlékla špatně, ty jedno zlatíčko zmatené?

Ozvalo se zaklepání na dveře. Na zadní dveře. Za-jí-ma-vé. Kdo by to mohl být? Otec Dmitri odnaproti? Kurýr z UPS? Nebo z FedExu? Nese *un petit šek pour Papa*?

Jeté, jeté, rond de jambe.

Pas de bourrée.

Otevřela dveře a –

Před ní stál muž, kterého neznala. Docela pořízek, na sobě vestu, jako nosí plynaři.

Cosi jí napovídalo, aby couvla a zabouchla dveře. Jenže jí to připadalo nevychované.

A tak zůstala stát jako zařezaná a předvedla {zdvížené obočí}, čímž naznačila: Co byste si přál?

Kyle Boot se prohnal garáží rovnou do domu, do obýváku. Velký, hodinám podobný dřevěný ukazatel byl nastavený na Všichni pryč. Další možnosti byly: Máma a táta pryč, Máma pryč, Táta pryč, Kyle pryč, Máma a Kyle pryč, Táta a Kyle pryč a Všichni doma.

K čemu vůbec potřebovali možnost Všichni doma? To by přece poznali, že jsou všichni doma, nebo ne? Že by se na to zeptal táty? To on ve své výtečné, zcela tiché dílně dole v suterénu tenhle Ukazatel stavu rodinného sestrojil.

Cha.

Chacha.

Na lince v kuchyni ležel Pracovní úkol.

Čipero: Na terase nová geoda. Podle přiloženého nákresu umístit na zahradu. Žádné kraviny. Nejdřív hezky uhrabat, pak rozložit igelit, jak jsem ti ukazoval. Pak nasypat bílé kamínky. TA GEODA BYLA DRAHÁ. Ber to vážně, prosím. Nevidím důvod, proč bys to neměl stihnout, než se vrátím domů. Splnění = pět (5) Pracovních bodů.

Kruci, tati, vážně ti připadá fér, že bych měl až do tmy otročit na zahradě, navíc po tvrdém běžeckém tréninku? Vždyť jsem dneska běžel šestkrát čtvrtku, osmkrát půlku, míli na čas, asi bambilion sprintů a pětimílovou indiánskou štafetu.

Boty dolů, panáčku.

Žjo, pozdě. Už byl u televize. A za ním zůstala usvědčující stopa malinkatých hrudek. *Verboten*, naprosto. Že by se ty minihrudky daly vysbírat ručně? Ačkoli problém: kdyby se vrátil a dal se do sbírání, zůstala by po něm nová stopa minihrudek.

Zul si boty, stál a v duchu si zkoušel takové malé představení, kterému říkal CO KDYBY... ZROVNA TEĎ?

CO KDYBY se vrátili domů ZROVNA TEĎ?

Tomu nebudeš věřit, tati! Vešel jsem dovnitř úplně bezmyšlenkovitě! Pak mi teprve došlo, co jsem udělal. A víš, z čeho mám radost, když se nad tím zamyslím? Jak rychle jsem se opravil! Abys věděl, bezmyšlenkovitě jsem vešel, protože jsem se chtěl hned pustit do práce, jak jsi mi napsal, tati!

V ponožkách uháněl do garáže, boty tam zahodil, doběhl si pro vysavač, vysál minihrudky, pak mu došlo, prokrindáčka, vždyť já hodil boty jen tak halabala do garáže, místo abych je narovnal na rohožku, jak se to má, špičkami ode dveří, aby se pak snáz obouvaly.

Vešel do garáže, boty položil na rohožku a pak se vrátil dovnitř.

Čipero, oslovil ho táta v duchu, řekl ti někdy někdo, že i v té nejpečlivěji uklizené garáži bude na podlaze vždycky olej, a teď ho máš na ponožkách a roznášíš ho po tom hnědém berberském koberci?

Kruci, táta mu zakroučí krkem.

Ale ne – štěstí, co je štěstí? – na koberci nikde žádná skvrna od oleje.

Strhl si ponožky. Bylo naprosto *verboten*, aby po obýváku chodil bos. Kdyby máma s tátou přišli domů a našli ho, jak se tu promenáduje bosý jako cikán, to by bylo teda kurva –

Kleješ v duchu? ozval se mu v hlavě otec. No tak, Čipero, pochlap se. Jestli chceš nadávat, tak nadávej nahlas.

Já nechci nadávat nahlas.

Tak nenadávej ani v duchu.

Mámu s tátou by zarmoutilo, kdyby slyšeli, jak někdy v duchu kleje, třeba kurvafix, do psí prdele, já se na to vyseru

s rozběhem. Proč toho nemůže nechat? Mysleli si o něm jen to nejlepší, každý týden se v e-mailech chvástali u obou párů prarodičů, například: Kyle se může přetrhnout, aby měl co nejlepší známky, a navíc reprezentuje univerzitu v přespolním běhu, a to je teprve ve druhém ročníku. K tomu si ještě každý den najde čas a vyrábí zhovadilý pojebátka –

Co to s ním je? Proč prostě nemůže být vděčný za všechno, co pro něj máma s tátou dělají, místo aby takhle –

Mrdat tučňáka do ucha.

Hovno prdel sračka, to je naše značka. Mamrdi zvalchovaný.

Člověk si vždycky mohl vyčistit hlavu, stačilo se štípnout do vlastního minikladělka.

Au.

Hele, dneska je úterý, Den velké radosti. Pět (5) nových pracovních bodů za uložení geody a k tomu dva (2) pracovní body, které už měl, to je dohromady sedm (7) pracovních bodů, což přičteno k těm osmi (8) nashromážděným bodům za Obvyklé pochůzky činilo patnáct (15) bodů do Fondu radosti, za něž si mohl dovolit Velkou radost (kupříkladu dvě hrsti rozinek v jogurtu) a k tomu dvacet minut televizního programu dle libosti, přestože zvolený pořad bylo při výplatě třeba dojednat s otcem.

Jestli se na něco nebudeš dívat, Čipero, tak na *Nejhubatější motorkáře Ameriky*.

No jo, no.

No jo, no, tati.

Vážně, Čipero? „No jo, no“? Budeš takhle mluvit, i když ti seberu všechny body z Fondu a budeš muset skončit s bě-

háním? Už jsem ti to několikrát sliboval, jestli nezačneš poslouchat trochu ochotněji.

Ne, ne, ne. Já toho nechci nechat, tati. Prosím. Jde mi to. Uvidíš na prvních závodech. Dokonce i Matt Drey říkal – Kdo je Matt Drey? Nějaký opičák z fotbalu?

Ano.

A co řekne, to je zákon?

Ne.

Co tedy říkal?

Ten malej sráč je pěkně rychlej.

Ty se teda předvádíš, Čipero. Mluvíš jak opičák. Beztak se na ty první závody ani nedohrabeš. Ego ti nějak přerostlo přes hlavu. A proč? Protože umíš běhat? To umí každý. Zvířata na poli umí běhat.

Já toho nenechám! Píčus jeden nemytá, s jebákem křížena! Prosím, já tě prosím, je to ta jediná věc, která mi aspoň trochu jde! Mami, jestli mě přinutí skončit, přísahám bohu, že –

Takové scény ti nesluší, ty náš Milený.

Jestli chceš výsadu zápolit v týmovém sportu, Čipero, dokáž nám, že svedeš žít v tom naprosto rozumném systému, který jsme vymysleli jen pro tvůj užitek.

Haló.

Na parkovišti u svatého Michala právě zastavila dodávka.

Kyle se ovládl a klidně, kultivovaně došel ke kuchyňské lince. Na ní ležel jeho Zápisník pohybu, který sloužil dvojímu účelu. Zaprvé podporoval otcovo tvrzení, že otec Dmitri by měl nechat postavit zvukotěsnou zeď, a zadruhé pro něj, pro Kylea, byl zdrojem dat k fyzikálnímu projektu, který

otec nazval „Korelace využití parkoviště u kostela s dnem v týdnu, se zvláštním zřetelem na pohyb o nedělích v průběhu roku“.

Kyle se usmíval, jako by ho vyplňování Zapisníku těšilo, a velmi čitelně zaznamenal:

Vozidlo: DODÁVKA.

Barva: ŠEDÁ.

Značka: CHEVY.

Rok výroby: NEZNÁMÝ.

Z dodávky vystoupil nějaký muž. Typický Rusák. „Rusák“, to se mohlo říkat. A taky „kruciš“. A „krindapána“. Anebo „hajzlík“. Rusák měl na sobě džínovou bundu a pod ní mikinu s kapucí, což podle Kyleovy zkušenosti nebylo do kostela tak docela nezvyklé. Naopak chodili často rovnou z autodílny, ještě v montérkách.

Do kolonky „Řidič vozidla“ napsal: PRAVDĚPODOBNĚ FARNÍK.

To bylo na hovno. Nebo spíš na prd. Vzhledem k tomu, že je ten chlap cizí, musel teď Kyle zůstat zavřený uvnitř, dokud nezmizí. Což mu udělalo čáru přes rozpočet ohledně umístování geody. Bude venku tvrdnout do půlnoci. Pěkná otrava!

Chlap si natáhl reflexní vestu. Ha, přišel odečíst plynoměry.

Chlap od plynáren se rozhlédl nalevo a napravo, přeskočil potok, vešel na dvorek, prošel mezi fotbalovou brankou a zapuštěným bazénem a zaklepal popovi na dveře.

Dobrej skok, Borisi.

Dveře se rozlétly.

Alison.

Kyleovi se srdce doslova rozezpívalo. Vždycky si myslel, že se to jen tak říká. Alison byla jako státní poklad. Pod heslem „krása“ by ve slovníku měla být její fotka v té džínové sukni. Ačkoli v poslední době ona jeho zájem moc neopětovala.

Teď popošla přes verandu, aby jí plynář mohl něco ukázat. Že by se něco porouchalo na střeše? Chlap vypadal, že jí to nutně potřebuje ukázat. Dokonce ji držel za zápěstí. A tak jakoby ji tahal.

To bylo zvláštní. Že jo? Nikdy dřív se tu nic zvláštního nestalo. Takže to třeba bylo v pořádku. Nejspíš byl ten člověk prostě úplně nový plynář.

Kyle by nejradši vyšel ven na verandu. A tak šel. Chlap ztuhl. Alison měla oči vyvalené jako vyplašené hříbátko. Chlap si odkašlal a mírně se natočil, aby Kyle viděl.

Nůž.

Měl nůž.

Teď ti povím, co uděláš, řekl chlap. Zůstaň, kde jsi, a stůj tam, než zmizíme. Jestli se hneš, bodnu jí tu kudlu do srdce. Přísámbůh. Jasný?

Kyleovi tak vyschlo v puse, že se nezmohl na nic než na to, aby pohnul rty, jako by říkal Ano.

Nato už přecházeli přes dvůr. Alison se vrhla na zem. Chlap ji zvedl. Znovu se složila. Znovu ji vytáhl na nohy. Bylo zvláštní vidět, jak s Alison mává jako s hadrovou panenkou ve svatyni, kterou tu pro ni otec vytvořil. Znovu sebou praštila o zem.

Chlap na ni cosi sykl a ona vstala, najednou docela krotká.

Kylea do hrudi bodla všechna nařízení, drobná i závažná, která teď právě porušoval. Stál bos na verandě, stál tu bez košile, zdržoval se venku, když byl nablízku někdo cizí, a navíc se s tím člověkem bavil.

Minulý týden donesl Sean Ball do školy paruku, aby dokázal lépe napodobit, jak si Bev Mirrenová žužlá vlasy, když je nervózní. Kylea na moment napadlo, že by se do věci vložil. Na Večerní schůzce máma říkala, že Kyleovo rozhodnutí do záležitosti se nevmísit má za uvážlivé. Táta řekl: Nic ti do toho nebylo. Mohli ti pěkně ublížit. A máma dodala: Jen pomysli, co všechno jsme už do tebe vložili, Milený. A táta na to: Víím, že někdy působíme přísně, ale jsi to jediné, co na světě máme, doslova.

Mezitím došli k fotbalové brance, Alison měla ruku za zády. Znovu a znovu vydávala tiché mručení značící odpor, jako by se pokoušela vyloudit zvuk, který by patřičně vyjádřil její pocit z toho, co s ní bude, neboť jí to právě teď došlo.

Byl jen malý kluk. Nemohl nic dělat. Na hrudi cítil krajně příjemnou úlevu od tlaku, která se objevila vždycky, když se podvolil nějakému nařízení. U nohou mu ležela geoda. Měl by na ni hledět, dokud nebudou pryč. Byla krásná. Možná ta nejkrásnější. Krystaly uvnitř se na slunci třpytily. Na zahradě jí to bude slušet. Jakmile ji umístí. A to udělá, hned jak budou pryč. Na tátu udělá dojem, že i po všech těch událostech si vzpomněl umístit geodu.

Tak se mi to líbí, Čipero.

To jsi nás moc potěšil, Milený.

Skvělá práce, Čipero.

Krucifix. Už je to tady. Šla krotce jako jehňátko, přesně jak si to představoval. Myslel si na ni od křtin toho, co mu nemůže přijít na jméno. Sergejova kluka. V ruském kostele. Stála tehdy na dvorku a její táta nebo někdo takový ji fotil.

A on: Nazdárek, Betty.

Kenny na to: Trochu mladá, brácho.

A on na to: Možná pro tebe, dědku.

Když člověk studoval historii, kulturní dějiny, vnímal čas, jenž mu byl vyměřen, poněkud úzkoprse. Ohledně podvolení existovalo několik teorií. V biblických dobách král třeba přijel přes pole a prohlásil: Tuhle. A tak mu ji přivedli. Nato se řádně zasnoubili, a když mu porodila syna, skvěle, vyvalte sudy, tu si nechá. Líbilo se jí to tu první noc? Nejspíš ne. Třásla se jako osika? Na tom nezáleželo. Záleželo jen na potomkovi a pokračování rodu. A taky na králově ukojení, které mělo za následek patřičnou královskou moc.

Už byli u potoka.

Převodl ji na druhý břeh.

V rozhodovacím procesu zůstávaly následující body: vrhnout se k bočním dveřím dodávky, svázat jí zápěstí a zalépit pusy, připoutat ji k řetězu a pronést proslov. Uměl ho dokonale. Cvičil si ho v duchu, dokonce si ho i nahrál: *Utiš se, drahá, vím, že máš strach, protože mě ještě neznáš, a já nečekal, že se to dnes takhle vyvrbí, ale dej mi šanci a uvidíš, že nám spolu bude překrásně. Vidíš, dám ten nůž hezky sem a nebudu ho muset použít, vid'?*

Kdyby nechtěla do dodávky vlézt, tak pořádná perda do břicha. Pak ji zvednout, dotáhnout k postranním dveřím,

hodit ji dovnitř, svázat zápěstí, zalepit pusy, připoutat k řetězu, pronést proslov atd. atd.

Stůj, počkej, řekl.

Holka se zastavila.

Kurvadrát. Boční dveře dodávky byly zamčené. Pěkný šlen-drián. V plánu rozhodně bylo přesvědčit se, že jsou dveře ode-mčené. V duchu se mu zjevil Melvin. Jeho výraz vyjadřoval hluboké zklamání, po němž vždy následoval pořádný nářez a po něm ta druhá věc. Ruce nahoru, říkal vždycky Melvin, braň se.

Pravda, pravda. Chybička se vloudila. Měl pořádně zkon-trolovat, že je všechno podle plánu.

To nic.

Hlavu vzhůru, žádný strach.

Melvin byl patnáct let po smrti. Máma dvanáct.

Ta malá čubka se otočila a ohlížela se po domě. Tvrdo-hlavost ji přejde. Zatne jí tipec. Musí si vzpomenout, aby jí hned zkraje ublížil, ať si nemyslí.

Otoč se, kurva, řekl jí.

Otočila se.

Odemkl dveře a otevřel je. Okamžik pravdy. Jestli vlez-e dovnitř a nechá se spoutat páskou, jsou za vodou. Měl vy-brané místo v Sackettu, kukuřičné pole jako kráva, vedla k němu prašná polňačka. Jestli se nic neposere, pokud jde o pich, vyrazí spolu odtamtud na dálnici. V podstatě tu do-dávku ukradnou. Patřila Kennymu. Půjčil si ji od něj, že ji druhý den vrátí. Nasrat. Kenny mu jednou řekl, že je blb. Smolík, Kenny, ta poznámka tě právě stála dodávku. Jestli se něco posere, pokud jde o pich, jestli ho třeba pořádně

nevzruší, nechá toho, dotyčnou podřízne, vyhodí ji ven, řádně vyčistí dodávku, dojde si koupit kukuřici, vrátí dodávku a řekne: Nazdar brácho, tumáš tři prdele kukuřice, dík za tu dodávku, do svýho auta bych tolik kukuřice jaktěživ nenarval. Pak zmizet z očí a jen sledovat, co se píše v novinách, jako tenkrát s tou zrzkou, co ho nebrala, tehdy v –

Holka se na něj zoufale podívala, jako by říkala, Prosim, ne.

Že by přišla ta správná chvíle? Přejít jí jednu do břicha, sebrat jí vítr z plachet?

Přišla.

A tak ji praštil.

Ta geoda byla překrásná. Naprosto překrásná geoda. Čím to jen bylo? Jaké jsou určující znaky překrásné geody? No tak, myslí. No tak, soustřed' se.

Dostane se z toho, Milený.

Nic nám do ní není, Čipero.

Jsme ohromeni, jaký máš bystrý úsudek, Milený.

Matně zaznamenal, že Alison dostala ránu pěstí. S očima upřenýma na geodu zaslechl tenounké *uf*.

Srdce se mu zastavilo při pomyšlení na to, co právě dopouští. Místo mincí kdysi platili rybičkovými kreky. Stavěli si mosty z kamení. Dole u potoka. Kdysi dávno. Proboha. Vůbec neměl chodit ven. Jakmile budou pryč, vrátí se dovnitř a bude dělat, že venku nikdy nebyl, bude si stavět městečko k modelové železnici, dokud se nevrátí máma s tátou. A až mu o tom konečně někdo řekne? Zatváří se jistým způsobem. Už teď na obličejí cítil ten výraz, ve stylu:

Cože? Alison? Znásilnili? Zabili? Proboha svatého. Ji znásilňovali a vraždili, a já si tu zatím stavěl vláčky, seděl jsem v tureckém sedu na podlaze jako maličkatý –

Kdepak. Ne, ne a ne. Brzy budou pryč. Pak se bude moct vrátit dovnitř. Zavolá policii. Ačkoli se tak všichni dozvědí, že nic neudělal. Celá jeho budoucnost bude stát za starou bačkoru. Už napořád bude ten kluk, co nehnul ani prstem. Navíc volat policii je beztak k ničemu. Budou dávno za horami. Dálnice začínala hned za Featherstonem a byla na ní spousta odboček a složitých křižovatek a kdovíčeho ještě. Takže to by bylo. Půjde dovnitř. Jakmile budou pryč. Jděte, zmizte už, říkal si v duchu, ať můžu zalézt a zapomenout, že se vůbec něco –

Jenže to už utíkal. Přes trávník. Kristova noho! Co to dělá? Co to proboha dělá? Takhle běhat po zahradě (to trávníku dvakrát neprospívá), přenášet geodu bez ochranného obalu, přeskakovat plot, což mu škodí, a takový plot taky není zadarmo, vybíhat ze dvora, a navíc bos, bez povolení vstupovat do Druhého pásma, bos skákat do potoka (skleněné střepy, nebezpečné mikroorganismy), a kdyby jen to, proboha, najednou před sebou viděl, co má ta nezodpovědná část jeho já za lubem, a sice porušit nařízení tak Zásadní a Bezpodmínečné, že to vlastně nebylo ani nařízení, protože člověk nepotřebuje žádné nařízení, aby věděl, že je naprosto *verboden*, aby –

Vystřelil z potoka, chlap se zatím neotočil, a tak mu poslal geodu přímo na hlavu, z níž jaksi vytryskla krev ještě předtím, než se lebka viditelně promáčkla a chlap padl rovnou na zadek.

Jo! Trefa! To byla prča! To ho bavilo, takhle přemoct dospělého. Moc ho bavilo uhánět na gazelích nohách rych-

lostí, jakou ještě nikdy žádný člověk neuháněl, prohnat se neslyšně prostorem a skolit toho přerostlého dacana, který by teď jinak –

Co kdyby to neudělal?

Kristepane, co kdyby to neudělal?

Představil si, jak ten chlap přehne Alison jako světlý obal na oblek, drží ji za vlasy a tupě přiráží, a on, Kyle, mezitím sedí celý skrčený a poslušný, maličkatý železniční viadukt pevně svírá v těch svých nanicovatých dětinských –

Ježší! Přiskočil k autu a prohodil geodu předním sklem a to se roztříštilo deštěm skleněným úlomků, které zněly jako tisíce drobounkých bambusových zvonkoher.

Vyškrábal se na kapotu a vytáhl geodu ven.

Vážně? Vážně? Chtěl jsi jí zničit život, a mně taky, ty buzo-lesní, ty klokaní potrate, ty řítopichu jeden volezlá? Kdo je tady teď pán, co? Ty hovnožroute, bezkuláku ubohej –

Ještě nikdy si nepřipadal tak silný/rozčilený/divoký. Kdo je tady pán? Na kolena, kůže líná! Co ještě má udělat, aby ten grázl už nikomu neublížil? Ještě se hejbeš, ty zrúdo? Máš něco za lubem, ty honibrku? Mám ti vedle tý díry do hlavy udělat ještě jednu? Myslíš, že to neudělám? Ty si myslíš, že –

Klídek, Čipero, přestáváš se ovládat.

Přibrzdi trochu, Milený.

Ticho tam. Tady jsem pánem já.

KURVA!

Co se to do pytle stalo? Co dělá na zemi? Že by zakopl? Nebo ho někdo srazil? Nebo se ulomila větev? Krucinál fagot. Sáhl si na hlavu. Na ruce našel krev.

Ten kluk za groš kudla se shýbal. Něco sbíral. Kámen. Co dělá venku? A kde je nůž?

Kam se poděla ta holka?

Doplazila se k potoku.

Přehnala se přes trávník.

Zalezla do domu.

Nasrat, všechno je v prdeli. Měl by se ztratit. Jenže za svý krásný modrý oči si nic nekoupí. A v kapse má tak osm babek.

Prokrista! Ten kluk rozflákal přední sklo! Tím šutrem! Tohle se Kennymu nebude ani trochu líbit.

Pokusil se vstát, ale nešlo to. Krev mu z hlavy jen crčela. Do lochu už znovu nepůjde. Ani náhodou. Podřeže si žíly. Kde má ten nůž? Bodne se do prsou. To je aspoň vznešené. Aspoň by si ho lidi zapamatovali. Kdo z nich by měl koule na to, aby se probodl jako samuraj?

Nikdo.

Ani jeden.

Jen do toho, sračko. Udělej to.

Ne. Král si na život sáhnout nesmí. Vznešený muž přijímá bezduché výtky lůzy mlčky. Čeká, než znovu povstane a pustí se do boje. A navíc neměl tucha, kde je nůž. Bez tak ho k ničemu nepotřebuje. Odplazí se do lesů a zabije si něco holýma rukama. Anebo si z trávy vyrobí past. Chm. Nepozvrací se náhodou? No vida, pozvracel se. Rovnou do klína.

To mě vůbec nepřekvapuje, ty taky posereš i to nejjednodušší, řekl Melvin.

Melvine, proboha, copak nevidíš, jak krvácím?

To ti udělal malý kluk. Jsi k smíchu. Vojebal tě malej kluk.

Ha, sirény, no paráda.

Inu, policajti mají dneska špatnej den. Podá si je na pěsti. Až do poslední chvíle zůstane sedět, bude sledovat, jak se přibližují, a bude si opakovat tichou mantru smrti, která soustředí veškerou životní sílu do jeho pěstí.

Seděl a uvažoval nad svými pěstmi. Byly jako obrovité žulové valouny. Jako dva pitbullové. Pokusil se vstát. Nohy mu jaksi nefungovaly. Doufal, že tu policajti budou brzo. Hlava ho pekelně bolela. Když si na ni sáhl, cosi se pohnulo. Jako by měl krvavou čepici. Bude potřebovat hromadu stehů. Doufal, že to nebude moc bolet. Nejspíš ale bude.

Kde je ten skrček?

Jo, tamhle je.

Tyčil se nad ním, stínil slunce, kámen vysoko zdvižený, cosi řval, ale nebylo poznat co, jak mu hučelo v uších.

Kluk chtěl zjevně kamenem mrštit. A on jen zavřel oči a čekal a vůbec nebyl smířený, cítil jen, jak v něm vzlíná strašlivá hrůza, a jestli bude dál bytnět tímhle tempem, došlo mu v náhlém záblesku jasné myslí, ocitne se na místě, jemuž se obecně říká peklo.

Alison stála u kuchyňského okna. Počurala se. To nevádí. To se stává. Když je člověk takhle hrozně vyděšený. Došlo jí to, zrovna když držela v ruce sluchátko. Ruce se jí děsně třásly. Ještě pořád. Jedna noha jí stepovala, jako by patřila Elvisovi. Proboha, ty věci, co jí říkal. Uhodil ji. Štípl ji. Na ruce měla pořádnou modřinu. Jak může být Kyle pořád ještě venku? Stál tam, v těch svých komických šortkách, tak sebejistě, a dělal vylomeniny, ruce zdvižené ve vítězném gestu jako

boxer z nějakého roztomilého alternativního vesmíru, kde takhle hubený kluk dokáže porazit chlapa s nožem.

Moment.

Ruce neměl jen tak nahoře. Držel v nich kámen, cosi řval a chlap před ním klečel jako ten vězeň se zavazanýma očima, co ho viděla ve videu na hodině dějepisu a jehož se chystal mečem slavnostně setnout chlápek v přílbě.

Kyle, nedělej to, zašeptala.

Ještě několik měsíců ji pak pronásledovaly zlé sny o tom, že Kyle kámen hodil. Stála na terase a snažila se na něj zakřičet, ale nevydala ani hlásku. Kámen klesl. A pak byl chlap bez hlavy. Ta rána ji doslova zrušila. Potom se jeho tělo sesulo dopředu a Kyle se na ni otočil s takovým zdrceným výrazem, který říkal: Tak, a tím jsem skončil. Zabil jsem chlapa.

Jak to, říkala si někdy, že ve snu nedokážeme udělat ty nejprostší věci? Nařikající štěňátko třeba stojí na rozbitém skle a vy ho chcete zdvihnout a setřepat mu střepy z tlapek, ale nejde to, protože balancujete na hlavě balonem. Anebo jedete autem a před vámi je chlap o berlích a vy panu Federovi, instruktorovi autoškoly, řeknete: Mám uhnout? A on na to: No asi jo. Jenže pak uslyšíte mohutné žuchnutí a Feder si do sešitku čárne minus.

Občas se ze sna o Kyleovi vzbudí s křikem. Naposled už máma s tátou byli u ní a uklidňovali ji: Tak to nebylo. Vzpomínáš, Allie? Jak to bylo? Povídej. Řekni to nahlas. Allie, řekneš mámě a tátovi, jak to bylo doopravdy?

Vyběhla jsem ven, řekla. Zakřičela jsem.

Přesně tak, přitakal táta. Zakřičela jsi. Volala jsi hlasem jak zvon.

A co udělal Kyle? pobízela ji matka.
Ten kámen odložil, odpověděla.
Stala se vám strašlivá věc, děti, řekl táta. Ale mohlo být hůř.
Mnohem hůř, dodala máma.
Jenže díky vám dvěma nebylo, řekl táta.
Zvládli jste to skvěle, řekla máma.
Výtečně, přisvědčil táta.

KLACKY

Vždycky večer na Den díkuvzdání jsme se za tátou vyhrnuli ven a on vytáhl kostým Santy Clause na ulici a přetáhl ho přes takový krucifix, který vyrobil z kovové tyče na dvoře. Když se hrálo finále fotbalové ligy, na tyči visel dres a Rodova helma a Rod se musel otce nejdřív zeptat, když chtěl helmu sundat. Čtvrtého července byla tyč oblečená za strýčka Sama, na Den veteránů za vojáka, na Halloween za ducha. Ta tyč byla jedinou radostí, kterou si otec dopřál. My si taky mohli z krabičky vzít vždycky jenom jednu pastelku. Jednou na Štědrý večer ječel na Kimmie, že jí upadl kousek jablíčka. Stával nad námi, když jsme si nalívali kečup, a říkal: To stačí, to stačí, to stačí. Narozeninové oslavy sestávaly jen z košíčků, zmrzlinu jsme nikdy neměli. Když jsem si poprvé přivedl domů holku, zeptala se mě: Co to má tvůj otec s tou tyčí? Seděl jsem proti ní a jenom mrkal.

Odešli jsme z domu, našli si partnery, měli jsme děti a časem jsme zjistili, že v nás také klíčí semínko zloby. Táta začal tyč oblékat složitěji a na první pohled čím dál nelogičtěji. Na Den sviště přes ni přehodil kus kožešiny a vytáhl dokonce baterku, aby tyč vrhala stín. Když Chile zasáhlo zemětřesení, tyč položil a na zem nastříkal barvou trhlínu. Máma umřela a on navlékl tyč jako smrtku a na přičku navěsil fotky z mámina dětství. Když jsme se u něj stavovali, nacházeli jsme kolem roztroušené zvláštní talismany

z jeho mládí: vojenské metály, lístky do divadla, staré mi-
kiny, tuby matčina make-upu. Jednou na podzim natřel tyč
nažluto. Na zimu ji pak polepil vatovými tampony, aby jí
nebyla zima, a pak taky okolo zatloukl šest překřížených
klacků, jako že ten velký má děti. Mezi tyčí a klacíky na-
tahal metry šňůry a na ni páskou přilepil omluvné dopisy,
přiznání k chybám, prosby za pochopení, to vše horečně
naškrábané na kartotéčních lístcích. Na ceduli namaloval
slovo LÁSKA a pověsil ji na tyč, a pak ještě jednu s nápisem
ODPOUŠTÍŠ? a potom zemřel v chodbě s puštěným rádiem
a my prodali dům mladému páru a ti tyč vytrhli a na želez-
nou neděli ji nechali u silnice.

ŠTĚŇĚ

Marie už dvakrát poukázala na to, jak nádherně dopadá podzimní slunko na dokonalé kukuřičné pole, protože nádhera podzimního slunka na dokonalém kukuřičném poli v ní vzbuzovala dojem strašidelného zámku – nikoli zámku, ve kterém sama byla, ale jakéhosi mytického zámku, jenž se jí občas v duchu zjevoval (hned vedle něj byl hřbitov a na plotě seděla kočka), když popatřila na nádheru podzimního slunka na dokonalém atd. atd. – a ona chtěla mít jistotu, že jestli se dětem v duchu zjevuje podobný strašidelný zámek, kdykoli popatří na nádheru podzimního atd. atd., vybaví se jim právě teď, aby to mohli prožít všichni společně, jako kamarádi, jako spolužáci z fakulty na road tripu, jen bez trávy, hahaha!

Ale kdepak. Když už potřetí řekla: „Páni, koukněte se na to,“ Abbie odvětila: „Jasně, mami, my to vidíme. Kukuřice,“ a Josh na to: „Teď ne, mami, kyne mi tu chleba,“ což jí nevadilo. Neměla s tím potíže, Královský pekař byl přece jen lepší než Dudy Dády, což byla hra, o níž žadonil.

Inu, kdo ví? Třeba se jim žádné mytické rozostřené obrázky v hlavě nezjevovaly. Anebo ty mytické obrázky, co nosili v hlavě, byly úplně jiné než obrázky v té její. V tom tkvěla ta krása, protože jsou to koneckonců samostatní človíčkové. Ty o ně jen pečuješ. Nemusí cítit totéž co ty. Je třeba je jen podporovat v tom, co cítí *oni*.